

prosinec 12/2014
časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON
2014

Anděl Hřejivého Tepla

(Poselství shůry, Anselm Grün
vydalo Karmelitánské nakladatelství
v Kostelním Vydří 2002)

O mnohých lidech se říká, že z nich vychází teplo. V jejich blízkosti se cítíme dobře: hřejí nás u srdce. Z jiných naproti tomu číší chlad: v jejich blízkosti mrzneme i uprostřed léta. Anděl hřejivého tepla by ti měl darovat schopnost předávat teplo, aby se lidé v tvé blízkosti cítili v láskyplném bezpečí. Kéž by tě opětovně kontaktoval s lidmi, kteří se pro tebe stali andělem tepla, v jejichž blízkosti by roztály tvé zamrzlé city, v jejichž blízkosti by ses ohřál, když tě v tomto chladném světě zebe. Mnozí prožívají tento svět jako zdroj chladu. Jen vzácně můžeme před někým svléci svůj ochranný plášť. Člověk má strach z chladného pohledu druhých. Každý se zabarikáduje za svou zdí chladu. Právě v takových situacích nám prospějí andělé tepla. Umožňují nám blízkost a setkání. Vytvářejí atmosféru, v níž se cítíme dobře, v níž jsme doma.

Ptáš se, zda a jak se ty můžeš přičinit o to, aby ti anděl tepla daroval schopnost vyzařovat do tvého okolí teplo. Pro mne je důležité, abych se vždy znovu a znovu ohřival teplem Boží lásky, a tak aby mé srdce působilo hřejivě na druhé. Henri Nouwen chápe duchovní život jako chránění vnitřního ohně, který hoří v každém z nás. Podle Nouwena je dnes tolik lidí vyhaslých proto, že dvířka svých kamínek příliš otevřeli. Pak v nich žár nezůstane, rychle vyhoří a najdeme v nich už jen popel. Duchovní život pro mne znamená střežení vnitřního ohně. Mně pomáhá, když si při meditaci zkřížím na prsou ruce a když si představím, že teď zavírám dvířka svých kamen, takže oheň božské lásky ve mně prozáří a promění vše. Pak v sobě cítím příjemné teplo a vím, že oheň božské lásky stačí pro všechny. Nemusím si dávat předsevzetí, že předám své teplo všem. Střežím-li si modlitbou svůj vnitřní oheň, rozlije se ve mně teplo a to bude stačit pro všechny, s nimiž se dnes setkám.

Hřejivé vyzařování se vyrobit nedá. Všechna předsevzetí jsou v tomto ohledu marná. Pozoruj-li gotické malby andělů, např. anděly u fra Angelica, rozlévá se mi u srdce teplo. Jde o anděly vyzařující hřejivou lásku. Není v nich nic kalného, studeného, nepřátelského. O nich platí Paracelsův výrok: “Vězte, že anděl je člověk bez mrtvolnosti.” Na andělich není nic smrtelného, destruktivního, inflikujícího, proto z nich vychází teplo, jímž se můžeme zahřát, aniž shoříme. Při pohledu na ně cítím, jak dobře mi toto teplo dělá, a pocítuji, že i ze mne bude vyzařovat. Za to pak smím být vděčný. Teplo, které ze mne sálá a zahřívá druhé, se nezmenšuje. Stačí pro všechny, protože je napájeno ze zdroje Božího tepla, protože je opětovně zažehováno ohněm Boží lásky. Anděl tepla ti

umožní rozehrát se rychle s druhými a i oni se pak rychle rozehrějí s tebou. Teplu začne proudit mnoha směry a ty přitom nebudeš vychládat. Naopak - teplo proudící sem i tam bude sílit. Vytvoří atmosféru, kterou pocítí i druzí. Ocitnu-li se v nějaké skupině, brzy vycítím chladnou atmosféru, která všechny varuje, aby se měli s každým slovem na pozoru. Poznám také, zda tu panuje hřejivá atmosféra, ovzduší blahovůle a přátelství. V ní se nemusí každé slůvko vážit na lékárnických vahách. Zde smím být sám sebou, tady jsem plně akceptován. Přeji ti, abys kolem sebe stále vnímal anděla tepla; abys i ty sám směl být takovým andělem pro druhé, andělem, který vyzařuje teplo, takže se u něho lidská srdce zahřejí.

TO, CO DĚLÁ člověka člověkem, je schopnost přemýšlet. To, čím se lišíme od stvořeného vesmíru, je náš duchovní život. Máme hodně společného se světem zvířat a s hmotou. Tak jako zvířata i my máme tělo, pohybuje se v prostoru, vnímáme okolní svět. Staráme se o výživu, o svá mláďata. Člověk ale jako jediná bytost má duchovní život. V tomto prostoru uvažuje o své budoucnosti, o tom proč tu vlastně je. To nikdo jiný, kromě člověka, nedělá. Někdy se mi zdá, že lidé na to pozapomínají a spíše se podobáme zvířatům, ze kterých jsme podle jedné teorie vzešli. Člověk je “duše a tělo”, ale nejsou to dvě nezávislé věci. Tělo bez duše není člověk - je to mrtvola. Duše bez těla není člověk. Člověk je spojení duše a těla. Budu-li zanedbávat duchovní stránku člověka, bude trpět celý člověk. Budu-li zanedbávat tělesnou schránku, bude trpět celý člověk. Advent je úžasná nabídka pro každého věřícího obnovit svůj duchovní život. Několik týdnů se budeme připravovat na událost, která změnila svět - narození Ježíše Krista. Nech ať čtyři adventní svíce, které postupně zapalujeme během adventu, ozáří a posilní Vaši naději na setkání se skutečným Světlem, jímž je Ježíš Kristus. A to nejen v budoucnu - po smrti, ale už nyní v tomto pozemském životě.

Přeji Vám hezký čas strávený s časopisem ZVON.

Fr. Antonín

**At' prozáří Vaše domovy a naplní je
teplem pokoje TEN, jehož narozeniny
budeme slavit. Emmanuel – Bůh s námi.**

BLAHOSLAVENÍ KVÔLI DUCHU, lebo ich je kráľovstvo nebeské – to je prvé Blahoslavenstvo, ktoré krásnou formou a pozvaním k jednoduchosti života vyvyšuje a naplňa prvé Božie prikázanie z Dekalógu: Nebudeš mať iných bohov, aby si sa im klaňal!

Pravý zmysel, a to všetkých blahoslavenstiev, ktoré Ježiš Kristus predniesol na Hore, je vnútorné šťastie človeka, ktoré jediné presahuje a súčasne i naplňa všetky naše túžby. V prípade blahoslavenstva o chudobe nás Kristus pozýva k „jednoduchému“ bohatstvu. Doslova. Lebo vskutku bohatý nie je ten, kto má bezstarostný až prehnaný nadbytok. Vskutku bohatý je len a práve ten, kto púhe „jedno“ necháva prenikať do najväčšej hĺbky svojho života. Samozrejme sa tým nemyslí zameranie na materiálne „jedno“, na peniaze, na majetok, na bohatstvo. Bohatý na materiálne statky je človek, ak ich kopí, zbiera a rozširuje. Tým však už nie je „jednoduchý“, on sám sa stáva „korpulentný“, pretože čím viac toho máme, tým viac nás to vyťažuje a zaťažuje. Veru, je až nemožné bohatému zostať „jednoduchým“, ako namietajú aj apoštoli, keď sa Krista pýtajú – no a kto potom môže byť spasený...? Akoby sa mimochodom pýtali, veď aj my chceme byť majetní. A to je zle? Ťažko sa vojde boháčovi do Božieho kráľovstva – odpovedá im Majster. Asi aj preto, že je otázne, či boháčovi vôbec pri všetkom tom hromadení majetku, pri všetkom tom náročnom rozpínaní ostáva ešte čas uvažovať aj o Božom kráľovstve ... Ale chvalabohu, Bohu je to možné, teda priviesť k spásu aj boháča! Nie je ťažké dovŕiť sa ako – že aj on sa musí učiť dávať zo svojho bohatstva – aj on musí vnímať, že nie je len čas brať, ale aj čas dávať, obdarovávať, je tu čas a aj zdroje pre pomoc. Ale to sme už v inej rovine – nie materiálnej lež duchovnej!

A v tejto duchovnej rovine, podstatnej pre človeka, silne vyznieva výrok blahoslaveného pápeža Jána Pavla II.: „Nikto nie je taký bohatý, aby už nič nepotreboval, a súčasne nikto nie je až taký chudobný, aby nemal čo ponúknuť.“ V pápežových slovách je krásne upozornenie, že všetci máme na to, aby sme boli, aj keď prípadne materiálne chudobní, predsa len boháčmi. Bohatými na lásku, blízkosť, priateľstvo, ľudskú pomoc. Veľmi dobre vieme z vlastného života, aká krásna a silná a vnútorná

naplňajúca je myšlienka na milovanú osobu, na blízkeho človeka. Keď počuje zaľúbené dievča meno svojho milého, od radosti sa až rozžiari. Je osobnou skúsenosťou každého človeka – otvoreného pre lásku – aká nádherná vie byť jediná, jedinečná myšlienka na milovaného! Byť bohatým – bohatým na lásku – vskutku práve tou jedinou jedinečnou myšlienkou je tým pravým a úžasným bohatstvom – ktoré ani mole nezničia, ani hrdza nerozžerie.

Áno, vtedy sme aj my vnútorne šťastní, ak v nás zarezonuje len jediná „chudobná“ myšlienka „kvôli Duchu“ – mám ťa rád, milujem ťa, Pane.

Ako sa vedia rodičia len tešiť na svoje dieťaťko, ktoré už-už ma prísť na svet. Myšlienka na jeho príchod naplňa ich život, očakávanie jeho narodenia, radosť z jeho príchodu im je všetkým. A takouto krásnou myšlienkou je opäť a opäť pre mňa pripomenutie si narodenia Ježiška. Lebo ja ho mám rád, chcem byť pri ňom blízko, blízučko, tešiť sa pohľadom na neho. Myšlienka na neho ma naplňa radosťou. Potrebujem ešte niečo „serióznejšie“, niečo hodnotnejšie?...

Nie je ťažké vyskúmať, práve v tomto už pomaly vianočnom čase, nakoľko sme „bohatí“. Lebo ak z hĺbky srdca túžim priniesť kúsok radosti do nášho sveta, obdarovať blízkych, veď „Dieťa sa nám narodilo, daný nám je Pán“, je to znak vnútorného bohatstva. Vianoce sú sviatky bohatých ľudí – fakt to platí doslova. Tých bohatých, ktorí z Vianoc nepochopili takmer nič a tie sa pre nich stali len ďalšou možnosťou, ako vystaviť na obdiv svoju schopnosť minúť „majland“, aby si to opäť užili – napríklad naháňaním sa za novou exotickou dovolenkou za x-tisíce eur, a iných bohatých, ktorí sa navzájom obdarovávajú blízkosťou pri Božom Synovi. Lebo sa priblížila, ba už je tu, práve jedinečná možnosť obohatiť sa bohatstvom „nebeského kráľovstva“.

Je dobré byť bohatým – bohatnúť a zbohatnúť bohatstvom, ktorým nás „zasypáva“ samo nebo, lebo toto bohatstvo nás naplňa – Blažený, kto je chudobný (veď vlastní jedinú myšlienku) kvôli Kristovi (má len myšlienku na Ježiša), lebo taký človek vlastní bohatstvo celej nekonečnej večnosti, samého Boha.

Mám veľmi rád Vianoce. A vy?

Tichá noc...

Od té doby uplynulo mnoho let. Mnoho kamarádů/muklů, kteří ten nezapomenutelný večer prožívali, odešli z tohoto světa. Na cele jsme tehdy byli jen čtyři. Starší na cele byl Josef (Pepek) Kraus. Na pankráckém vršíčku se krátký zimní večer chýlil ke konci. Zamřížovaným malým okýnkem zahlížely do vězeňské cely první večerní stíny. Končil další všední vězeňský den. A přece byl jiný.

K večeři nám dali řidinu, která svou vůni i chutí připomínala rybí polévku a také bílou cihličku, buchtu. Byl to Štědrý večer 1948.

Ještě jsme nedojedli tu "chutnou" polévku, když najednou někde z dálky ozval se tichý, slabý zpěv: Tichá noc, svatá noc... Mně to tehdy připadalo, jakoby ten hlas docházel k nám z nebe... Pak se k tomu hlasu přidal další a další a další. Přidali se také k tomu zpěvu hlasy ženského bloku. Všechno se to slilo v jeden mohutný zpěv. Pankrác vítal narozeniny Toho, který dal světu naději na lepší život.

Následovala koleda: Narodil se Kristus Pán, veselme se..., a pak, pak najednou ještě silnějším hlasem: Kde domov můj, kde domov můj. Se slzou v očích stál jsem v pozoru a zpíval jsem se svými spoluvězni. Pak následovaly silné hlasy: Pryč s komunismem! Chceme svobodu!

Myšlenkami jsem byl ve své vlasti, kde se stále bojovalo za tu stejnou Svobodu, svobodu jednotlivce, svobodu národů.

Dlouho jsme nemohli usnout. Pepek chtěl slyšet ode mne, jak se u nás (na Ukrajině) oslavují Vánoce. Potichu jsem vyprávěl a také jak vojáci naší povstalecké armády (UPA) oslavují narození Spasitele.

Mukl Bohdan Kowalyk, NY

Něco pro zasmání:

- "Co jsi dostal k Vánocům?"
- "Obraz od Rembrandta."
- "A od ostatních?"

Dvě blondýnky se toulají po lese skoro 4 hodiny, když jedna řekne: "Já už jsem unavená, kašlem na to, vezmem neozdobený."

Malá Janička dostane k vánocům pod stromeček obálku se stokorunou.

Maminka říká: „Jak se říká tetičce, Janičko?“

A Anička na to: „Stará držgrešle?“

IN LOVE WITH CHRIST:

The secret of Saint Francis of Assisi

from a new book by Father Raniero Cantalamessa O.F.M. CAP.

Humility in the Service of Love

We have talked about humility as the true state of the creature before God. Paradoxically, however, what most fills Francis' soul with wonder is not God's greatness but his humility. In the *Praises of God Most High*, handwritten by him and preserved in Assisi, among God's perfections - "You are Holy, You are Strong. You are Triune and One. You are Love, Charity. You are Wisdom ...", at a certain point Francis inserts one that is unheard-of: "You are humility!" It is not a title put there by mistake. Francis grasped a most profound truth about God which should also fill us with wonder.

God is humility because He is love. In the face of human creatures, God finds himself without any coercive or defensive capacity. If human beings choose to reject his love, as they have done, He cannot intervene with authority to impose Himself on them. He can do nothing other than respect the free human choice. One can reject Him, eliminate Him: He will not defend Himself, He will let them do it. Or better, his way of defending himself and of defending men against their very annihilation, will be that of loving again and always, eternally. By its nature love creates dependence and dependence creates humility. So it is also, mysteriously, in God.

Love therefore provides the key to understand God's humility: it doesn't take much skill to show off, but to stand aside, to leave no trace of self, requires great strength. God is this unlimited power of self-concealment, and as such He reveals himself in the Incarnation. One has the visible manifestation of God's humility by contemplating Christ who kneels before his disciples to wash their feet - and we can presume they were dirty feet. Even more is God's humility revealed when, reduced to the utmost impotence on the cross, He the utmost impotence on the cross, He continues to love, without ever condemning.

Francis grasped this very close connection between God's humility and the Incarnation. Here are some of his impassioned words:

"Behold, each day He humbles Himself as when He came from the royal throne into the Virgin's womb; each day He Himself comes to us, appearing humbly; each day He comes down from the bosom of the Father upon the altar in the hands of a priest."

"O sublime humility! O humble sublimity! The Lord of the universe, God and Son of God, so humbles Himself that for our salvation He

hides Himself under an ordinary piece of bread. Brother, look at the humility of God and pour out your hearts before Him!”

Thus we have discovered the second reason for Francis’ humility: the example of Christ. It is the same reason that Paul suggested to the Philippians when he recommended that they have the same sentiments as Christ Jesus who “*humbled* himself and became obedient unto death” (Philippians 2:5.8). Before Paul, it was Jesus himself who invited the disciples to imitate his humility: “Learn from me, for I am gentle and humble in heart!” (Mt 11:29).

We may wonder exactly how Jesus is asking us to imitate his humility. In what way was Jesus humble? Nowhere in the Gospels do we find even the lightest admission of guilt on Jesus’ lips, either, either in his conversations with people, or when he converses with his Father. This, by the way, is one of the most hidden but also most convincing proofs of Christ’s divinity and of the absolute uniqueness of his conscience. In no saint, in no great man in history and in no religious founder does one find such an awareness of innocence.

All acknowledge, more or less, that they have made mistakes or need to be forgiven for something, at least by God. Gandhi, for instance, had a very acute awareness of having taken wrong positions on occasion; even he had his regrets. Jesus never did. He could say to his adversaries: “Which of you convicts me of sin?” (John 8:46). Jesus proclaims he is “Teacher and Lord” (cf. John 13:13), that he is more than Abraham, more than Moses, more than Jonah, greater than Solomon. Where, then, is Jesus’ humility, so that he can say: “learn from me who am humble?”

Here we discover something important. Humility does not consist mainly in *being small* – one can be small without being humble; nor does it consist principally in *feeling small*, because one can feel small when one actually is small, and that would be an objective statement, but not yet humility. To say nothing of the fact that feeling small and insignificant could stem from an inferiority complex and lead one to withdraw onto oneself and to despair, rather than to humility. Therefor humility per se, in the most perfect degree, lies not in being small, nor in feeling small or proclaiming oneself small. It lies in *making* oneself small, not out of some necessity or personal advantage, but out of love, in order to “RAISE UP” OTHERS.

6. listopadu - profesor Tomáš Halík získal v listopadu tohoto roku dvě významná akademická ocenění. Ve čtvrtek, 6. listopadu 2014 byla jeho jménem pojmenována nová přednášková aula univerzity v Oxfordu a další čtvrtek, 13. listopadu, obdržel čestný doktorát teologie nejstarší německé vysoké školy, univerzity v Erfurtu.

9. Listopadu - papež František připomněl 25 výročí pádu Berlínské zdi. Zeď rozdělovala ideologicky Evropu a svět. Ve svém projevu také papež vzpomněl na všechny, kteří zemřeli za svobodu a vyzdvihl roli papeže sv. Jana Pavla II. při jejím pádu.

10. listopadu - předseda komise pro “Promotion and Defense of Marriage” při biskupské konferenci v USA - USCCB arcibiskup Salvatore Cordione kvitoval rozhodnutí odvolacího soudu, aby každý stát měl právo uznat a chránit manželský svazek výhradně mezi mužem a ženou.

17. listopadu - Vatikán oficiálně potvrdil návštěvu papeže Františka ve Filadelfii, USA v září 2015.

17. listopadu - v sídle kongresu USA ve Washingtonu, D.C. byla slavnostně odhalena busta prezidenta Václava Havla za přítomnosti české vládní delegace. Bustu vytvořil sochař Lubomír Janečka žijící v USA.

25. listopadu - papež František ve svém projevu v Evropském parlamentě ve Štrasburku mimo jiné řekl: „Nastal čas společně utvářet Evropu, která se netočí kolem ekonomie, nýbrž kolem posvátného rozměru lidské osoby, kolem nedotknutelných hodnot (...) Nastala chvíle, abychom opustili ideu ustrašené Evropy, která se stará sama o sebe, a probudili a podpořili Evropu, která bude protagonistou, nositelkou vědy, umění, hudby, lidských hodnot a také víry. Evropu, která hledí do nebe a naplňuje ideály; Evropu, která se dívá na člověka a brání a chrání jej.“ Těmito slovy uzavřel papež František svůj projev v Evropském parlamentu. Během několikahodinové návštěvy Štrasburku papež promluvil před evropskými zákonodárci, navštívil též Radu Evropy.

BLAHOPŘEJEME

V sobotu 15. listopadu 2014 v kostele sv. Jana ve Westmisteru, MD přijali svátost manželství Barbora Hnízdová a Matthew Valerio.

Oddávajícím byl P. Hector Mateus Ariza. Novomanželům blahopřejeme!

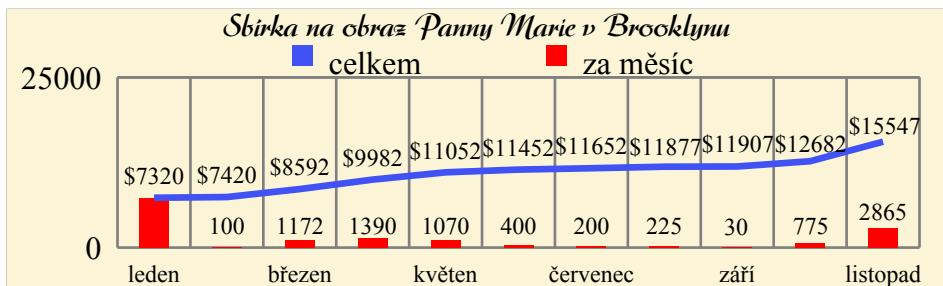

Martinská zábava se opět vydařila

Díky obětavým organizátorům, našim kuchařkám a dalším pomocníkům měla naše zábava krásný průběh. Jídlo chutnalo všem a po něm si lidé mohli zakoupit domácí zákusky a pečivo ke kávě. Tradičně nám vyhrávala skupina Kontakty. Děti z české a slovenské školy měly zasloužený potlesk. Díky patří všem učitelům, kteří je připravovali. Touto cestou chci také poděkovat všem, kteří přinesli dary do tomboly. Především našim restauracím - Bohemian Beer Garden, Hospodě, Kolibě a Milan's Restaurant na Brooklyně. Výtěžek z této zábavy dáváme tradičně našemu kostelu Panny Marie Karmelské v Astorii. Msgr. Sean Ogle, pastor kostela, tentokrát celou sumu daroval na obraz Panny Marie Hostýnské. Za tento velkorysý dar mu jménem celé komunity v Astorii děkuji.

Fr. Antonín

Sbírka na obraz Panny Marie Hostýnské zdárně pokračuje

V minulém období na obraz přispěli: Alžběta Sýkora, Frank a Rose Macek, Helen Otýpka, Marie Gabor, William Jakovac, Joan Alston, OLMC Church.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli: Leonard Jindra - na památku zemřelé manželky Věry, Libuše Král, Věra Truhlář, Alžběta Sýkora, Helen Otýpka, Ota a Marta Bláhovi, Věra Kolasa, Marie Honzík, Joan Alston, Yvona Griffio,

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci prosinci: Lucie Reynolds 1. prosince, Adriana Čušková 6. prosince, Emilie Kováčik 6. prosince, Rev. Jan Czudek 6. prosince, Rev. Antonín Kocurek 7. prosince, **Václav Sedláček 8. prosince (95)**, Věra Combs 8. prosince, Helen Hlinka 9. prosince, Božena Smrčka 11. prosince, Zdenka Rosenberg 11. prosince, Václav Solfronk 18. prosince, Jaroslav Sýkora 22. prosince, Martina Ester Nehybka 26. prosince, Zuzka Petrová 31. prosince.

úmysly mší svatých v měsíci prosinci 2014

datum	úmysl	dárce
Dec-01	Za + Karola Krupku	rodina Krupkova
Dec-02	Za + Franka Kubenáta	Lilien Kubernát
Dec-04	Za + vnučku Ivanku Ivaška	Mária a Jozef Juráši
Dec-07	Za Václava Sedláčka na poděkování Pánu Bohu za 95 let života	děti
Dec-08	Za + tatínka Dio Ruskeviche	Andrea a Denis
Dec-14	Za krajanskou rodinu	
Dec-15	Za + Dagmar Lehmovou	Věra Kolasa
Dec-17	Za celou rodinu	Anna Benáček
Dec-21	Za + manžela Vítězslava Hlavatého	manželka s rodinou
Dec-25	Za krajanskou rodinu /Narození Páně/	
Dec-26	Za + rodiče Máriu a Jána Varnavčín	Mária a Jozef Juráši
Dec-28	Za + Naďu Horák	Joan Alston

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a missi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown, Ave Astoria příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>

ZA HRANICEMI SVÉ VLASTI

Blahoslavená Miriam Terézia Demjanovič sa narodila 26. marca 1901 v meste Bayonne v USA v rodine slovenských gréckokatolíkov, pôvodom z Bardejova. Do rehole vstúpila v roku 1925 po získaní vysokoškolského diplomu v odbore humanistiky s vynikajúcimi výsledkami. Už ako postulanka a novicka sa Miriam Terézia vyznačovala intenzívnou spiritualitou založenou na mystickej skúsenosti spoločenstva Najsvätejšej Trojice, a to až do tej miery, že ju nazývajú „americkou svätou Terezkou od Dieťaťa Ježiša“. V roku 1926 ju jej duchovný sprievodca požiadal o napísanie súboru meditácií o duchovnom živote pre ostatné novicky. Týchto dokopy 26 spisov bolo po jej smrti (1927) publikovaných v knihe Väčšia dokonalosť (Greater perfection). Pod názvom Kvet z bardejovských záhonov ju neskôr v Kanade do slovenčiny preložil a vydal slovenský jezuita páter Štefan Senčík. Vydavateľstvo Dobrá kniha tento rok vydalo životopis novej blahoslavenej z pera Štefana Senčíka pod názvom: „Na ceste za väčšou dokonalosťou – Miriam Terézia Demjanovičová“. Ako členka Kongregácie milosrdných sestier sv. Alžbety zomrela Miriam Terézia vo veku 26 rokov 8. mája 1927 v New Jersey. Pápež Benedikt XVI. jej 10. mája 2012 prisúdil hrdinský stupeň čnosti, ktorý sa spája s titulom „ctihodná“. Dekrét potvrdzujúci zázrak na príhovor sestry Miriam bol zverejnený na základe autorizácie pápeža Františka 17. decembra 2013.

V sestre Miriam Terézii sa spája skúsenosť Cirkvi východu a západu. Ona sama bola pokrstená a súčasne prijala aj prvé sväté prijímanie a sviatosť birmovania podľa byzantského obradu Gréckokatolíckej cirkvi, ku ktorej patrili jej rodičia. Nezmenila svoju príslušnosť ani po vstupe do Kongregácie milosrdných sestier sv. Alžbety, ktoré patria k Cirkvi latinského obradu. Uznanie jej svätosti teda hlbšie spája tieto dve čiastky univerzálnej Cirkvi. Prvá blahoslavená, ktorá sa narodila a žila v Amerike 20. storočia, ponúka svedectvo svätosti mladého veku. Novým generáciám ukazuje ako možno žiť a stelesniť kresťanské hodnoty v kultúre vlastnej krajiny a vo vlastnej dobe.